

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות נה.

מסורת הש"ס

(א) [לעיל נד: וש"נ],
(ב) מכות יד. כריתות ב;
(ג) [ויקרא כ], (ד) [דברים
כה], (ה) [ויקרא יח], (ו) ס"א
חינו,

תורה אור השלם

1. ערות אשת אחיך לא
תגלה ערות אחיך
אחיו יט
2. ואיש אשר יקח את
אשת אחיו בזה עוון
יהי: ויקרא כ
3. ולא אשה בנות
שטתה לא תתב
לגלות ערוה: יקרא ו יט
4. ואיש אשר ישבב את
דלתו ערות דלו ודלו
הטאם ישאו עררים
מה: ויקרא כ
5. ואיש כי ישבב את
אשת שבתו זנו ורוא
שקרה תרפה לאיש
והפרה לא נפתרה או
יפטר לא נתן חל בקרה
תורה לא ייחמו כי לא
הפשה: ויקרא יט כ
6. ואיש אשר יקח את
אחורו בן אביו או בת
אמו וקרא את ערוה
הוא וקרא את ערוה
הסד הוא ונכרתו לעני
בן עמם ערות אחורו
גלה יט שא:

וּיְקָרָא כִּי יִזְ

7. אִשָּׁה זֹנָה וְחִלָּהּ לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה גֵרֻשָּׁה מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ בִּי קֹדֶשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ:

גליון הש"ם
 רש"י ד"ה לברת ניתנה
 וכו' ולא הו"ל לעונשו
 ברת אמ"כ הזהיר עליה.
 עיין מכות דף יג ע"ב:

תהוות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לשמוק וכו'
בשאר חיינו לאזין נמי
לא מייחייב בהעראה
אלא בגמר ד"ה עי'ה:
(ב) תוס' ד"ה רש"י
וכי' לאחר מיתת אשתו
דמנעט לה ד"ה: (ג) רש"י
בהיותו וכו' מלפני אסור
אחר: מנני: (ד) רש"י
דכתב קד' רצין להחמיל
ודרדור דכתב פרמנא גני
עוררים למה לי אפי'
למאן פרמנא מילי:

אלמלא אחות אשה בין מן האב בין מן האם. דהא שלישיית אחותה של שניה מאמה היא וטעמא דשניה לאו אשתו היא משום הכי מותר בשלישית הא אם הוּוּ קידושי שניה קידושין הוּוּ אסור בשלישית: אחות אשה קרובי עמלו חשיב לה שמחתם עמלו נאסרה עליו ולא

מחמת אביו ולאפוקי דודתו דקרוצת
אביו היא: ה"ג הכא ס"ל ערוס אחיך
היא: צחיי בעלה. אם גירשה:
מדבר הונא. דכתיב: אשת אחיך נדה
היא כדלעיל (דף נ"ד): ולחו הוא
מכלל עשה עשה. בדימי יצא עליה
אבל כרת ליבא: הכי גרסינן כתיב
קרא אחרינא ערוס אחיו גלה: אף
אשם אח מן האם לאחא מיוסא בעלה.
צלה צנים שריא. וז"ל הא יליפינן
(לעיל דף פ' א) אחוא אחוא מבני יעקב
איבא למימר אחים מן האב מלא.
ומן האם רשות: ערוס אחיך הוא.
ומאי קרא מרבינן אשת אח מן
האם: אחווא דכסב צה כרת למה
ל. כיון דדרשת הערהא וקראי יתייר
דכולהו כרת לאחותו מאי מדרוש
ציה הא כבר נכתב בכל העירות
ונכתו הנפשות העושות: חייב על
כל אחת ואחת. ואי לא כתב אלא
חד כרת אכולהו הוי אמינא היבא
דעצדינהו לכולהו בעולם אחד לא
מחייב אלא חדא השמא הוי דבר
שהיב צכלל ויבא מן הכלל ללמד על
הכלל כולו דמה אחותו מיוחדת שהיא
ערוס וחייבין עליה צפני עשה חיי
כל שהיא ערוס חייבין עליה צפני
עשה: לכרת ניסנה ולא למלקות.

דאי התרו בו למלקות אינו לוקה
 דלאו שניתן לאזהרת כרת הוא לפיכך
 אין לוקין עליו דלאו הוה ליה לעונשו
 כרת אלא כ"כ הזהיר עליה הלכך אזהרה
 לאו למלקות ניתנה: **מואל אשה.**
 לחלק על כל אשה ושהה שצפרפס זו
 דהוה ליה למכתב ולנהל לא תקרב:
עיריים היינו נמי כרת שזרעו
 נכרת: **עיריים יהיו.** לשעת מיתתן
 משמע סופן לזא לירי עירי דאם
 יש לו בנים קוצרין: **עיריים ימותו.**
 משמע דאם הן עכשיו עיריים כן
 ימותו ואפי' יולדו להם לאחר מעשה:
דאי כבד רחמנא עיריים יהיו הוי
אמינא דהוו ליה עד מחטאיה. והכי
 משמע סופם להיות עיריים שיתמו
 בניהם שיש להם עתה ויהיו עיריים
 אבל בשעת מיתתם לא ימותו
 עיריים דבנים דהוו ליה מחטאיה
 ואיך לא מיייתי: ואי כבד רחמנא
עיריים ימותו הוי **אמינא מחטאיה**
ואיך. דהכי משמע מחטאם ישאו
 ואיך עיריים ימותו אבל בנים
 דמעיקרא לא מיייתי כבד רחמנא
 עיריים יהיו סופן לזא לירי עיריים
 דמדכתיב עיריים יהיו מכלל דהשחא
 לאו עיריים נינהו: שפחה חייבי לאוין
 היא דכתיב זה לא יהיה קדש (דברים
 כג) וגלי זה רחמנא דלא מיייתי אשם
 עד שיגמור זה ביאתו דכתיב שכב
 זרע מכלל דחייבי מלקות דלאו דאשם
 כגון ממזר ושפחה שאין חרופה
 בה דבראיה מייחייב: **שפחה חרופה.**
 שפחה כנענית המאורסת לעבד

עצרי שמוטר צה [כריתות יא.] כלכתיב (שם)

עברי שמונת בזה (כריתות יא.) דכתיבי (שמות כה) אם חזוניו ינו לא אשה:
חייבי לאזין בגמר ביאה: דכונה מנלן. דמשפחה לא גמרינן אלא
כריתות (ויקרא כ) איש אשר יקח את אחותו וכתיב בחייבי לאזין ד
שלישי מנלן דאסירא העראה לידהו בישראל וקאי בעשה דכתיבי

מאשת אח יִצְחָק. ואפילו למא' דפרישית נעיל דלחות אשה
לא חשיב חומר'א מה שצידו לרבות מ"מ ליכא למיפסך
מה לאשת אח שכן צידו לרבות דהכא לא יליף אלא דשייך אחורא מן
האס בלחות אשה כמו בלשת אח: דייש לה בנים לאחור מיתת

[illegible]

קדושין ואל תוכיח
ולו ת"ל יערות אחיך
מן האם ואימא
מן האב חדא דיש
חדא דאין לה בנים
ם בחיי בעלה מדרב
ואידי באשת אח מן
ם בחיי בעלה וחדא
מיתת בעלה יש לה
לה לא צריכא קרא
בנים מותרת הא יש

לשיתוק קרא משפחה חרופה.
וה"ל השתא דחייבי
לאוין בהעראה אם כן לישתוק קרא
בחייבי כריתות ומירך ה"ר משה הכהן
דאי לאו קרא בחייבי כריתות הוה
אמינא מגדלי רחמנא בשפחה מכלל
דחייבי כריתות בהעראה אבל חייבי
לאוין בגמר ביאה דילפינן משפחה
חרופה אבל השתא דחייבי העראה
בחייבי כריתות אי כל חייבי לאוין
בגמר ביאה ח"כ לישתוק קרא
משפחה חרופה (א) :
אמיל

אין לה בנים אסורה
ו לה בנים שריא לעלמא ושריא ליבם אי גמי אין לה
נים רשות אי גמי אין לה בנים אין יש לה בנים
עשה עשה כתב קרא אחרינא² ערות אחיו גלה
ם כאשרת אח מן האב מה אשת אח מן האב לאחר
אשת אח מן האם לאחר מיתת בעלה שריא אמר
א אחותו דכתב בה כרת למה לי לכדרכי יוחנן דאמר
לם בהעלם אחת חייב על כל אחת ואחת ולרבי יצחק
ת בכלל היו ולמה יצתה כרת באחותו לדונו בכרת
לן נפקא ליה³ מואל אשה בגדת טומאתה לחייב על
דכתב בה רחמנא ערירים יהיו ל"ל לכדרכה דרבה
היו וכתוב⁴ ערירים ימותו הא כיצד יש לו בנים
לך עירי ואיצטריך למכתב ערירים יהיו ואיצטריך
דאי כתב רחמנא ערירים יהיו ה"א עד חטאיה אבל
תב רחמנא ערירים ימותו ואי כתב רחמנא ערירים
ואילך אבל מעיקרא לא צריכא: י' העראה דחייבי
מנא⁵ שכבת זרע גבי שפחה חרופה מכלל דחייבי
ה מדגלי רחמנא העראה בחייבי כריתות מכלל
ה אמר רב אשי אם כן לשתוק קרא משפחה חרופה
דכחונה מגלן אתאי⁶ קיחה⁷ קיחה דחייבי עשה מגלן
אחיא

וְיִסּוּק קָרָא. דְּלֵא לַגְלִי שְׂכַבְתָּ זָרַע בְּשִׁפְחָה חֲרוּפָה וְאֵלֶּה אֲמִינָה (ה) כְּשֶׁאֵר
וְהַשּׁוֹה בְּכָל דּוּמִיָּה דִּשְׁפַחָה חֲרוּפָה: **קִימָה קִימָה**. כְּמִיד גְּזִי חִיבִי
וְהוֹנָה לֹא יִקְחוּ (שם כה): **דְּחִיבִי עֵשָׂה**. כְּבוֹן מְנָר וְאֲדוּמִי עַד דּוֹר
יִזְכֹּר שְׁלִישִׁי יֵאָד (דְּבָרִים כג) וְלֵא וְלֵא הִבָּא מַכְלָל עֲשֵׂה עֵשָׂה:
צִיָּה

עין משפט
נר מצוה

כא א מיי פ"ב מהל' אסורי ביאה הל' ט סמג לאוין קח טו"ש"ע אה"ע סימן טו סעי' כו:

כב ב שם סעיף כד:

כג ג מיי פ"א מהלכות יבום הל' א"א טו"ש"ע שם סעי' כה:

כד ד ה ו מיי פ"א מהלכות אסורי ביאה הלכה י:

תוספות ישנים

[illegible]

מוסף רש"י

שם עשאו חייב כולם
בהעלם אחרת וראה. לפי
סגולת כל העריות בנכס
אחד ישימי זונות אם
עשאו כולם בהעלם אחד
לפי חייב אחד חתם. לפי
זאת סגולת בנכסות נלקח.
דבר דבר נלקח עליו סגולת
מן הוללות לזה על עמא
שמחייב עליה נלמדה
עם שזאב עם חרובותיו.
ולא נלמד על עמא חלו
אלא נלמד על סגולת חלו
יאה. מה חלומות מיוחדות
ערום ויציני עליה
כפי עממה. חף על שזאב
ערום עליה שזאב
ערום (מכות ד.) לדנו
בבית ולא בחלומות.
וראה מלמד על סגולת חלו
לזה חייב חייב חרומות
שלקו נפשו מדי חרומות
בפניו ולא קו חלקו
(כריתות ב.) מואל אשה.
זה חלו למחמת זונת וזה
תקרב (עוה).

תקרב (שם).